

5

Bratislava, 2017

1

POSTAVY

LENA / RÓZA

TEO / RUDY / CHLP

MILAN / ALEXANDER

ANNA / ELENKA / ŠKVRNA

PAULINE / MUCHA

Postavy hovoria, myslia, konajú. Ako, kedy, prečo – to je na osobitej interpretácii každého jedného. Z toho dôvodu nerozlišujem a „neprikazujem“, čo je vonkajší prejav postáv a čo ich vnútorný monológ.

Jeden herec hrá niekoľko postáv.

KAPITOLA PRVÁ

NA TREŤOM POSCHODÍ BÝVA KRÁSNY MUŽ

LENA:

Teraz zahnem doľava a pôjdem dolu kopcom. Bože, nechce sa mi ísť do obchodu, ale nemám nič na večeru. Na čo mám chuť? Pizza? Špagety? Nechce sa mi ani variť... prejdem cez električkové koľajisko, pošmyknem sa na klzkom ľade, padnem pred všetkými ľuďmi na Poštovej. Au, zadok. No super... Vo vrecku mi zapípa správa. Je to on. Ignorujem. Prejdem na druhú stranu ulice, holuby, všade samé holuby. Neznášam holubov. Dám si asi len syr s paradajkou a bagetou.

Podchod. Doprava. Míňam kaderníctvo. Je mi zima. Som unavená. Rovno po ulici. Jediná synagóga v Bratislave, galéria, Robo Roth, Richard Stanke, Anka Šišková, asi tu niekde bývajú. Potom rakovina, víťanie, pacienti. Už som skoro doma. Krásny dom. Aj slovenská zástava nám vlaje. Ako u prezidenta.

Otvorím veľkú hnedú bránu, teda... ak nájdem kľúče. Kde mám kľúče? Sú na dne kabelky. Dočerta, prečo sú vždy na dne kabelky? Mrznú mi prsty. Rukavice som si zabudla v práci. Sakra, na všetko vždy zabúdam. Kedy som mala naposledy menzes? Nepamätám si. Prejdem popri schránkach, nepozriem do tej našej, poštár mi nenosí poštu, nevie čítať, všetky listy a zásielky sa vracajú s označením – adresát neznámy. Som neznáma? Alebo mi stačia chipsy? Aj tak som mala otrasný obed, môžem mať otrasnú aj večeru.

Prejdem do dvora, prešporácky dvor, taký ozajstný. Stromy, parčík, detské kolobežky. Vidím duchov starých obyvateľov, bojím sa duchov. Seba. Sme tu. Všetci. Sme...

Zastrčím kľúč do posledného zámku, jemne cvakne, počujem svoje kroky. Ťažko sa k nám dostať. Sme ako v opevnení. V prešporsko-židovskom opevnení v srdci mesta. V 21.storočí. Číslo 23. Nie som vôbec hladná. Vlastne mi je zle. Mama... len nech nie je doma. Prosím.

Stlačím gombík, zavolám výťah. Ten starý socialistický výťah, ktorý do historického točivého schodišťa nasilu vtrepali súdruhovia. Nemám rada súdruhov, nerozumiem dobe socializmu a aj keď sa mi ten výťah nepáči, teraz ho mám rada. Bývame celkom hore. Výhľad na Slavín, Slovenský rozhlas a zo spálne na hrad. Asi budem zvracať. Bože.

MILAN: Príšerná hmla. Nič nevidím. Ten obrovský Rover zas zaberá aj kus môjho miesta. Zaparkujem. Zaparkujem? Doriti, aj s Roverom bratislavským. Nemali sme sa vracat'. Nemali? Chcel som. Súhlasila. Pauline... Američanka. Niekedy jej nerozumiem, aj keď... I can speak fluent English.

Topánky sú mi priúzke. Nemal som si ich kupovať. Doriti, asi som ho chytil. Celkom vpravo vpredu. Tie topánky sú fakt úzke. Určite mám otlak. Na malíčku aj päte. Neznášam otlaky. Teraz vystúpim a nenápadne pozriem na Rover. Hlavne nenápadne. Keď má niekto Rover, určite naň kuká každých päť minút. Tá päta s malíčkom ma bolia. Príšerne. Nič nevidím. Zdalo sa mi to? Som hladný. Škíka mi v žalúdku. Otrasný zvuk. Ešte podklady nezabudni, Milan. To je moje meno. Po otcovi. Milan junior. Milan už štvrtý v rode. Milan. Idem ako Milan. Som Milan? Zadný vchod. Svieti sa. Niekto tam je? Niekto čaká na výťah. Bože.

LENA: Dobrý večer.

MILAN: Dobrý. Tmavé vlasy, tmavé oči.

LENA: Tmavé vlasy, tmavé oči. Ešte som ho nevidela.

MILAN: Ešte som ju nevidel.

LENA: Zhaslo svetlo. Nevidím ho.

MILAN: Kde je vypínač?

LENA: Prečo nezasvieti? Musí byť nový. Chce sa mi vracat'. Bože. Len nech nie sú doma rodičia.

MILAN: Vraveli ste niečo? Je unavená. Isto je unavená.

LENA: Počul moje myšlienky? Niečo ho trápi.

MILAN: Prosím?

LENA: Prosím?

MILAN: Lena. Tak by sa mohla volať.

LENA: Milan. Miňo?

MILAN: Kde je ten výťah tak dlho? Myslel som, že ste niečo povedali.

LENA: Určite nie. Kde je ten výťah tak dlho?

MILAN: Stál by som tu aj večnosť.

LENA: Výťah prišiel.

MILAN: Dokelu, prišiel.

LENA: Konečne. Otvorí mi dvere. Nastúpim. Neodpovedám. Idem až hore.

MILAN: Aha. Ja nie. Bývam na treťom. Bývam? Bývame!

LENA: Aha. Nevedela som to.

MILAN: Ona to nevie. Tu, v tejto Bratislave, nikto o nikom nič nevie. Nikto nepozná svojich susedov. Nemali sme sa vracat'. Bože. Chcel som. Súhlasila. Súhlasila?

LENA: Neznášam, keď so mnou niekto ide vo výťahu... Milan. Miňo.

MILAN: Neznášam, keď so mnou niekto ide vo výťahu... Lenka. Lena.

LENA: Vystriem sa. Hrám sa s kľúčmi. Sedem. Nehľadím na neho. Je pekný. Si pekný.

MILAN: Si pekná. Sedem. Kľúčov? Alebo osem? Tie topánky hneď ráno vyhodím do koša. Lena.

LENA: Súdruhovia ho nainštalovali spomalený. Každé poschodie trvá ako večnosť. Sme tu zavretí. Ako väzni. Len ty a ja. Miňo.

MILAN: Len my dvaja a osem kľúčov. Dvanásť s mojimi. Otreľ som si o jej ľavú ruku svoju pravú ruku. Nevšimla si to? Ak áno, je to trápne. Ak nie, cítim sa trápne.

LENA: Jednotka. Plechové dvere. Malé okienko zo skla. Sú to plechové dvere?

MILAN: Kovové dvere. Rok výroby 1976. Staré.

LENA: V tom roku sa sem nasťahovali naši.

MILAN: Dnes by sme vyrobili oveľa lepšie. Otrásné dvere. Otrásná kabína. Nepáči sa ti, však? Objímam ťa?

LENA: Otrásná. Malý priestor. Dvojka. Objím ma, prosím. Je mi zle. Ďalšia správa. Ignorujem.

MILAN: Tie topánky naozaj vyhodím. Kúpim si nové. Aj tak sa mi nepáčili. Dám si sprchu. S tebou, Lena?

LENA: Trojka. Teraz otvorí dvere. Tu býva. Vľavo alebo vpravo?

MILAN: Vľavo. Náš nový byt. Dovidenia.

LENA: Majte sa.

MILAN: Počujem jej hlas. Páči sa mi.

LENA: Chlapčenský hlas. Musím stlačiť starý gombík. Ešte dve poschodia. Štvorka. Páči sa mi.

MILAN: Dvere číslo 19. Aké má ona?

LENA: Päťka. Je mi zle. 28. Celkom hore. Som tu.

MILAN: Určite má priateľa.

LENA: Určite má priateľku.

MILAN: Príde domov, on už tam bude, privíta ju bozkom, to musí. Pri takomto type žien musí, chce. Inak o ňu príde.

LENA: Teraz otvorím dvere. Vyvraciam sa. Som tehotná? Bože. Len nech nie je mama doma.

MILAN: Má ju rád. Určite ju má rád. Miluje ju.

LENA: Ďalšia správa. Nemilujem ťa. Daj mi pokoj.

MILAN: Kľúč zastrčím do zámky. Je doma? Pauline? Honey? Bože. Len nech nie je doma.

LENA: Ignorujem. Nechcem. Mama?

KAPITOLA DRUHÁ

HVIEZDA TELEVÍZNEJ SHOW

- RUDY: Raz, dva, tri a úsmev. Si hviezda! Si! Dobrý podvečer, vážení a milí diváci. Víтам vás pri pozeraní najobľúbenejšej televíznej show na vašich obrazovkách Rudy Show – skutočné slzy a emócie. Dnes sa porozprávame o samote. Pociťte prázdnoty, ktorá ovládne celý váš život. Zrazu ste sami, zaseknutí v kabíne výťahu – meter kráť meter a nič viac. Výťah sa nehýbe. Nejde hore, ani dole. Zvoníte, ale nikto neotvára. Nemá KTO OTVORIŤ. Ste sami. Celkom sami. Viete, že vás už nič nečaká. Ste tam. Naveky. Ako sa s tým vyrovať? Dá sa to vôbec? Dokelu, potím sa. Nezdvíhaj ruky. Hlavne nezdvíhaj ruky, Rudy. O mapu Európy nikto nemá záujem. Jedine ak bulvár.
- ANNA: Opriem sa o mäkký vankúšik. Chrbát, staré kosti. Ako len tie svetlá neprijemne svietia. Prečo ja toto robím, prečo? Saša...
- RUDY: Pani Anna je vdovou. Pani Anna verila.
- ANNA: Verila? Hádám stále verím. Áno, verím.
- RUDY: Pani Anna dnes prišla, aby nám povedala, čo znamená osamelosť... skutočná zasraná osamelosť, vy moje ovečky, čo ma pozeráte každý štvrtok o ôsmej večer. Nemáte svoj vlastný život, tak musíte špehovať tie cudzie. Rýpať sa v nich. To sa vám páči? Páči, čo? Čím je horší, tým lepšie. Dobrý deň, Anna. Tak fajn. Ja vám ich naservírujem. Predjedlo.
- ANNA: Do... dobrý deň. Bože môj, prečo som sa dala na to nahovoriť? Toto keď uvidia pán farár...
- RUDY: Aká je... škaredá. Stará. Vysušená. Načo ešte žije? Nikto ju už nepotrebuje, nikoho nezaujíma... Len smelo, pani Anna. Vy ste mali manžela...
- ANNA: Nervózne si žmolím ruky, nevidím poriadne. Asi je to lepšie. Asi áno. Áno, áno, mala som manžela. Mala. Nemám. Už nie.
- RUDY: A ďalej? Daj mi niečo pikantné, tetka. Daj mi slzu. Jednu, dve, vytlač ich. Pod'. Nebojte sa, tu ste v bezpečí. Nám sa môžete zdôveriť, pani Anna. Všetci sme tu pre vás. Iba pre vás. No tak podme...
- ANNA: Môj manžel bol dobrý a slušný človek. Bol? Rudy veď ty si ho isto pamätáš. Hráme tu divadlo, vykáme si, akože sa nepoznáme, ale predsa ty... ty si ho musíš pamätať...

Nosil ti lízatka, keď si bol celkom maličký. Rudy, to si býval ešte len s mamičkou v tom hornom byte... mal ťa veľmi rád. Aj tvoju mamičku. Lenu. Leničku, tak hovoril. Mal vás veľmi rád, áno. To on vedel... mať rád.

RUDY: Sorry, ale toto je o ničom. Toto nie je žiadne... mäso. Áno, a čím sa zaoberal váš manžel?

ANNA: Bol obchodník. Veľa pracoval, veľa zarobil, ale veľa aj doprial iným. Pomáhal ľuďom v núdzi. Napríklad. Mne nepomohol. Mne nemohol pomôcť. Bolia ma kolená. Chcem ísť preč. Nepáči sa mi tu. Nepáči, Rudy, nepáči. Au, tie príšerné kolená.

RUDY: Takže sa venoval charite? To je chvályhodné... a nudné. Zívam. Nezívaj. Preboha, len nezívaj. Tvár sa zúčastnene. Baví ťa to, Rudolf, baví! Príbeh starej susedy z detstva je predsa super materiál... na zaspátie.

ANNA: Áno, je. Pravidelne podporoval neziskové organizácie, prispieval v dobročinných zbierkach... dokonca si adoptoval dieťa z Afriky a posielal mu peniaze na život. Nič nepýtal späť. Nič. Celý svoj život zasvätil pomoci druhým. Bol takmer... svätý. Áno, to je ten správny výraz. Bol takmer svätý. Takmer preto, lebo si vzal mňa. Keby si nevzal mňa, bol by určite svätý. Ale on si ma v jednu júlovú sobotu na mestskom úrade časti Staré mesto vzal a už nikdy nemohol dosiahnuť titul svätý. Určite si ho pamätáš Rudy. Musíš... nosil ti lízatka. Mal ťa rád. Mal ťa veľmi rád. Až priveľmi.

RUDY: Adoptoval si dieťa? Ako sa volalo?

ANNA: Umu. Bol to chlapček. Taký čierny. Čierny ako čierna diera. Bez dna. Bez konca. Nevidela som ho. Nechcela som ho vidieť. Ja mám hriech, Rudy. Hriech veľký. Dvojnásobný. Snažím sa chodiť do kostola, snažím sa pomáhať, kde sa dá,... no áno, snažím sa. Ale keď máš takmer 80 rokov už nevládzeš, Rudy... som unavená, vidíš, aká som unavená? Ruky sa mi trasú, aj hlas sa mi trasie, občas mám pocit, že toto je to... že teraz umriem, odídem. Desím sa toho, Rudy. Desím sa, čo bude ak umriem. Ak umriem teraz, pred tým ako... ako to všetko odčiním, Rudy. Mamu, Sašu... Prepáč mi to. Prosím.

RUDY: Ako ste prijali stratu manžela?

ANNA: Ako sa len podobáš na svoju mamičku, Rudy. Rovnako tmavé vlasy, tmavé oči a ešte aj ten... slovanský šarm. Si pekný, Rudy. Si takmer ako Saša. Ty určite pôjdeš do neba. Neprijala som. Nikdy som neprijala stratu môjho milovaného manžela.

RUDY: Skúste nám opísať ten pocit. Neboli ste celé tie roky bez manžela stratená, pani Anna? Zúfalá? Dezorientovaná? Trápite sa? Nebojte sa emócií, emócie sú pravda. Krista, už povedz

niečo! Urobte detail na Annu. Za chvíľu sa rozplače. Dosiahnem to. Dosiahnem.

ANNA: Ja... ja... neviem... nepríjemne sa pomrvím. To svetlo. Dráždi ma. Ticho. Zrazu bolo také... ticho. Nikto nič nehovoril. Nikto nekričal. Ticho. A vy zvoníte a zvoníte, ale nikto nereaguje. Kričíte, búchate, snažíte sa o upútanie pozornosti, ale nič. Ste sám. A tiež... a tiež zisťujem, že to moje snaženie je vlastne úplne k ničomu. Nevykúpim sa. Vykúpiť sa nedá. Nedá! Manžel zomrel na rakovinu.

RUDY: Vyskočil z okna. Vyskočil z okna, Anna! Čím si manžela pripomínate? Aké sú vaše najkrajšie spomienky?

ANNA: Prečo si taký pekný Rudy? Prečo sa tak ponášaš na svoju mamičku? Nikdy sme nemali deti. Nech sme sa snažili akokoľvek, nešlo to. Preto môj manžel, môj takmer svätý manžel musel mať tú chorobu. Musel. Lebo mal mňa. Je všade okolo nás. Tam na tej ulici, v tom byte, kde si aj ty býval na začiatku s tvojou mamičkou, tam je... všade. Vyjdete von a je tam. Neobídete ju. Neobíde vás, keď bývate v tejto ulici a máte za ženu mňa. To je zákon. A zákony kážu ako bude. Takto bude. Zomrel na rakovinu.

RUDY: Pred 25 rokmi. Našli ho vo dvore. V záhone ruží. Tie ruže sadila mama. Neznášala kvety a sadenie, ale tie ruže vysadila. Bohvie prečo. Potom už nesadila. Strih. Reklama. Ukonči to. Teraz. Viac o príbehu pani Anny sa dozviete po reklame. Ostaňte s nami.

ANNA: Prečo klamem, Rudy? Svetlá zhasli. Tak to má byť. Má. Tma. Nevykúpim sa. Ja nie. Tma je mojim údelom. Zaslúžim si ju. Zaslúžim si všetko. Ale mohla som inak?

RUDY: Teraz ťa prepudrujú, teta. Vyskočil z okna po tom všetkom. Do záhonu maminých ruží. Zbláznil sa. Neuniesol to.

ANNA: Prepudrovať? Ja za to môžem, Rudy. Ja nie. To rakovina.

RUDY: Všetci klameme. Lož vyzerá lepšie. Bola si výborná, teta.

ANNA: Myslíš? Už ani neviem... Môj manžel bol takmer svätý. Svätý. To ja! Áno, ja.

RUDY: Koniec. Svetlá. Je mi zle. Dúfam, že aspoň ratingy budú uspokojivé.

ANNA: Zase tie svetlá. Svetlá... na konci tunelu? Vykúpenie? Už idem... Saša. Mama.

KAPITOLA TRETIA

LENA MÁ RÓZI, RÓZI JE HUSLISTKA

LENA: Urobím kotrmelec. Stojku. Zakrútim sa. Uf, krúti sa mi hlava. Som dole hlavou? Alebo hore hlavou? Kde je vlastne hlava? Ideme hore? Cítim tlak v ušiach. Ako v lietadle, keď odlieta.

Otočka. Výkop. Chcem byť profesionálnou baletkou! Alebo huslistkou. Husle sú super. Určite sú husle super. Moja mama je huslistka. Nevie, aké sú husle. Ako vyzerajú husle? Som slepá. Nevidím. Teda... vidím, ale čudne. Aj keď neviem, či to, ako vidím je naozaj čudné, či tak náhodou nevidia aj ostatní.

Úklon. Vystriem ruky. Au. Do čoho som zas vrazila? Nevidím. Vidím čudne. Aj keď neviem, či to, ako vidím je naozaj čudné. Ako vidí ona? A on? Niečo hlásia. Počujem čudne. Aj keď neviem, či to, ako počujem je naozaj čudné alebo či tak počujú aj ostatní. Ako počuje ona? Ako počuje on? Tretie poschodie, smer jazdy dole. Automatický hlas. Ženský hlas. Ženy sú automaty. Som aj ja automat? Vhodíš do mňa mincu a ja zo seba vydám, čo si budeš priať. Ale iba podľa ponuky. Margot, banány v čokoláde, Mila v novom obale. Každý sme v niečom, od niekoho, pre niečo. Pre čo som ja?

Vystriem nohu, obrátim sa na brucho, napijem sa. Fuj! Nemám rada pitie. Budem abstinentka. Mňa nenájdete o dvadsať rokov na protialkoholickom liečení, nebudem ani hovoriť niečo, ako: „Ahojte, ja som Lena a som alkoholička“. Nie, nie. Piť, nepijem. Pijú iba ignoranti a zbabelci. Nebudem ignorant a zbabelec!

Zase ten hlas. Prízemie. Prízemie je skoro ako prímerie. A prímerie je skoro ako prímorie. To už sme takmer v lete, v strede leta, tam na pláži. Mama sa akurát kúpe, oco ju pozoruje, Teo - môj starší brat je... kde je Teo? Obaja sú takí mladí a pekní. Mama sa opáli vždy pekne do hneda, oco sa zakaždým spáli. Tvrdí, že nepotrebuje opaľovací krém. Lenže oco má írske korene, mama má bulharské. Bulharky sú tmavé. Aj pokožku majú tmavú. Preto sa oco vždy spáli a mama nie. Mama s ocom išli tam. V strede leta. Ešte nie je celkom čas, ale už sa ten čas blíži. Obaja sú nervózni, trošku sa aj tešia. Nevedia, čo bude. Nikto z nás nevie, čo bude. Viem to ja?

Otočka, na hlavu, zadok, buchnem do steny. Otvoria sa dvere. Bože, to svetlo – zas ho niekto nezhasol! Zas sa vypáli žiarovka. To tu naozaj nikto nedbá na ekológiu? Chytím sa za vlasy – kde mám vlasy? Prečo nemám vlasy? Cítim slaný vzduch. Trochu priteplo, trochu prívlhko – nechápem. Mama je Róza. Také blbé meno. Vôbec nie je slovenské!

Vôbec nezapadá. Všetci si zo mňa budú robiť srandu. Tvoja mama je koza Róza a ešte k tomu cigánka! Moja mama nie je cigánka! Moja mama je iba tmavá, lebo je z Bulharska. Ale otec nie je z Bulharska. Síce je hnedovlasý, ale pokožku má ako Švéd. Alebo Ír! Má írske korene. Možno. Nevie. Vymýšľam si. Otec je Štefan mladší, po dedovi Štefanovi staršom. Vymýšľam si. Totálne. Nie je. Otec je Rus. Má tmavú pokožku. Nespáli sa presne ako mama. Asi. Nevie. Kto je môj otec? Mami?

Hluk. Plač. Krik. Čo? Au. Niečo ma ťahá. Nechce ma pustiť. Nepáči sa mi to. Kopem nohami. Nie, nie, neukradnete ma. Nie! Ja chcem ostať s mojou mamou! Tu, v bezpečí! Nie, nie, nechytajte sa ma! Moje meno je Lena, Lena! Som občiankou Československej socialistickej republiky a mám rovnaké práva, ako každý iný. Áno, moja mama je Róza, áno, je Bulharka, áno, je cudzinka, ale žije v Československu. Žije v Československu, je takmer... tunajšia. Je umelkyňa! Huslistka. Hrá v národnom. No áno, v slovenskom národnom! A to už hádam niečo znamená! Nechajte ma! Nechytajte sa ma. Nemôžem dýchať. Krútia ma. Držia. Nechcú pustiť. Potrebujem sa nadýchnuť. Potrebujem sa nadýchnuť, je tu teplo, je tu horko, je tu vlhko... je mi zima. Mama plače! Rózi, neplač! Rózinka moja, neplač, prosím! Si skvelá mama! Si tá najlepšia mama! Si krásna! Au. Čo to robíte? To nemôžete! Nemôžete ma len tak vziať. Odstrihnúť. Prestrihnúť...

Slnko! Ruky! Vzduch! Ja vidím! Rózi, mami, ja vidím! Ste vonku. Hlas. Počujem ten automatický hlas. Ste vonku. Ste. Lena! Volám sa Lena! Mama... Kde sú dvere späť? Kde je výťah? Mama, čo sa to stalo? Oco? Kde je môj oco? To už nikdy viac nebudem v bezpečí?

Teo... môj starší brat... kde je Teo? Teo nestihol nastúpiť? Teo!

KAPITOLA ŠTVRTÁ

TÁTO KRAJINA NIE JE VHODNÁ PRE CUDZINCOV

PAULINE: I'm from America. Do you speak english, please? Nikto mi nerozumie. Teraz sa na mňa pozerá nielen predavačka, ale aj jej mastný survivor. Kukajú, ústa otvorené, krúčia hlavou, som snáď marťan? I'm from New York, not from Mars! Ukážem na krabičku s vložkami, áno, chcem takúto istú, ale neviem to tu nikde nájsť, lebo tu máte totálny bordel. Alebo aspoň podobnú! Kde máte poondiate vložky? Alebo na Slovensku nepoužívajú ženy vložky? Tampons? Do you have... ach, prečo sa snažím? Načo? Nemala som sem chodiť. Nemala som zabúdiť na koniec sveta, kde nikto nerozpráva celosvetovým jazykom! Emócie by som zakázala. Emotions are for those who can't think!

TEO: Ty vole, ja jej vôbec nerozumiem, pani Anna. Ale dal by som ju, dal... cudzinečku jednu. Roja sa tu ako muchy na hovne. Slovensko takým hovnom je. Hovnom v strede preplneného výťahu s názvom Európska únia. Taká blbosť... že únia... Slovensko je Slovensko a bodka!

ANNA: Hovorte slušne pred zákazníkom, Teo. To jeho ty vole naozaj nemám rada. Nestačí, že vyzerá ako hulvát, ešte sa aj musí správať a vyjadrovať ako hulvát?

TEO: Ty vole, šak mi nerozumie. A aj keby rozumela, o to lepšie. O to lepšie ty moja americká líštička. Vôbec nevyzeráš ako tie vyžraté tlstane. Ty si taká iná. Ryšavka. Jemnučká. Hebučká. Pehavučká. Opriem ťa... len tak trošku. Trošičku. Tmavé typy ma neberú. Cigáňov máme aj bez zmrdiv prisťahovaleckých dosť. Ale líštičky americké... líštičky americké to je niečo celkom iné.

ANNA: My sme sa učili len ruštinu. Nemôžem za to, že sme sa učili len ruštinu. Nemôžem za to, že ti nerozumiem. Mama bola pruská. No nič to. Nič. Chcela, aby som po rusky vravela a ja som just nevravela. Ruštinu chcela. Ani Saša nechce, aby som rusky vravela, to iba tá jeho môže... Mama nebola dobrá. Mama musela...

Teraz si vezmem tú krabičku a snažím sa pochopiť, čo chce. Nepoznám to. Ani obrázky tu nie sú. Ani obsah nie. Ja neviem. Poviem po rusky, možno predsa pochopí. Mama, mala som ťa viac počúvať! Ty si moja mama, áno? Mám ťa rada, mama. Kam ideš? Prečo? Mama! Ty ma nemôžeš opustiť! Prepáč, mama. Musela som.

- PAULINE: Fuck. S ruštinou na mňa ide, tetka. Ja som sa neučila ruštinu. Prečo by som sa učila ruštinu, keď hovorím anglicky? Vyzerám ako nejaký zasraný komunista?
- ANNA: Mama nebola komunistka. Nebola. Nerozumela politike. Mama len musela... lebo ma chcela opustiť. Saša, ale ty ma neopustíš, však?
- PAULINE: I have my period. Do you understand me? Toto Slovensko by som zrušila. Celé. Načo sú svetu malé štátiky, ktoré len berú a nič nedávajú? Slovensko je bullshit. Celé!
- TEO: Čumím na jej stehná. Určite behá. Nohy má štíhle, tak akurát od seba. Dal by som ťa. Dal. Aj tu. Vo výťahu. Kdekoľvek. To je jedno. Dal. Potrebujem to. Seriem na city. Seriem na predohry. Seriem na všetky tie reči. Koho zaujímajú reči? Reči cudzokrajné. Reči o ničom. Kecy, ktoré ničia zážitky. Ich by som postrieľal na hranici, oni ma neberú... ale ty. Teba by som uvítal. Chodím do mekáču. Mekáč je super. I'm lovin' it!
- ANNA: Ale fuj, také umelé nechutnosti. Ja neviem... ako sa to povie rusky? Strieľať sa tiež nikdy neučila. Mama musela... bola som najlepšia v streľbe. Aj diplom som dostala, aj revolver. Musela...
- TEO: Ja som Teo. Teo zo Starého mesta. Teraz už z Rače. Rača je najlepšia časť Bratislavy. Vôbec neľutujem, že som odišiel. Vôbec. Ani trochu. Lena, moja sestra, mala prednosť... Lena vždy mala prednosť. Chápete. Mladšia, rozmaznaná. Vzala si žida, bohvie, kde ho vyhrabala. Lena je ako oni... taká tmavá. Princezná Leia. Bulharka na Slovensku. Doriti s cigáňmi!
- Do Rače aj eliny chodia na konečnú! Jej prsia sú takou... konečnou. Rád by som medzi nimi skončil. Strašne ju chcem. Viem, že ju chcem, ale aj ona niečo chce. Čo chce, pani Anna?
- PAULINE: Pads? Like... between your legs?
- TEO: Toto poznám. Z porna. Tam to používajú. Často. Aj v jednotke, aj v pokračovaní. Between your legs. Presne tak. A potom príde opravár výťahov a všetko sa začne. Akcia. Reakcia. Prejdem si vzrušene jazykom po spodnej pere.
- PAULINE: When you have your period? Čumia. Stará rozmýšľa nad ruským ekvivalentom nejakého slova a ten smradľavý akože supervisor s vychodenou základkou čumí na moje kozy. Super. Neznášam východnú Európu. Definitívne! Emotions are for those who can't think, damn!
- ANNA: Namierila, ale nikdy netrafila. Ja som trafila. Mama musela... Áno, Slovensko je krásne, však? Páči sa vám tu? Máme to tu nádherné. Aj ja som musela... musela...

Asi chce servítky na utieranie detského zadočka. Asi áno. Ukážem na jej prsia, urobím z rúk kolísku, takto, presne takto, tu máš dieťaťko, však? Dieťaťko, malého Johna, amerického Johna. Alebo Georga, aj takého poznám. Georga Busha juniora aj seniora. Teroristi. Dvojičky. Al-káida. Postrieľajme sa všetci navzájom. To bude sranda. To bude prča, ako vravíte vy mladí.

Vystriem ruku, namierim ukazovák na detské oddelenie – deti, nie tu, deti... tam. Chápeš?

TEO: Pani Anna, pani Anna, vy ste hotový tlmočník, pani Anna. Vystrieam ich. Aj so sestrou. S tou... Ale teba nie. Teba si nechám. Ich vystrieam líštička. Pre teba. Aby sme mali miesto. Aby sme mohli... chápeš. Aby nebol výťah preplnený, aby sa laná nepretrhli.

ANNA: To mám od mojej mamy, Teo. Fagan jeden. Šéfuje mi a tupý je jak poleno. Ešte dudel. Dudel ukážem a už pochopí. Isto hej. Potom odíde. Všetci odídu. Najskôr prídu, obsadia, zničia a potom by chceli odísť. Nie, nie, nie.

Na základnej škole som chodila na dramatický krúžok. Mohla som byť herečkou. Veľkou. Nie som. No a čo? Aj tak som narástla len slabých 163 centimetrov. S takými centimetrami sa hviezdna kariéra nedá robiť. Predávam v obchode. Saša, môj Saša vraví, že žiadna robota nesmrdí. A tak predávam v obchode. No a čo?

PAULINE: Nerozumiem jej. Prečo si pchá palec do úst a napodobňuje dieťa? Šibe jej? Táto krajina nie je vhodná pre cudzincov. Vytrhnem jej krabičku z rúk, nemá to zmysel. Vidím, ako ma ten mastňák s veľkým bruchom, pohľadom preťahuje. Dnes nemám chuť na emócie. Fakt nie.

TEO: Odchádzaš?

ANNA: Ktovie, kde nechala svoje dieťa. Nezodpovedná mater. Ty si jedna... nezodpovedná... mama! Ani strieľať isto nevieš. Nevieš. Preto odchádzaš. Preto si štvaná.

PAULINE: Fuck Slovakia. Utekám preč. Toto nemá význam. Mám rozviazanú šnúрку, ale nevšímam si to.

TEO: Má ma rada, líštička moja americká. Má. Ale ich postrieľam. Doma mám vzduchovku, v aute benzín. Na hraniciach som rýchlo. Postrieľam ich. Budeme mať priestor. Priestor je dôležitý. Prestanem sa smiať. Akosi sa ponáhľa.

ANNA: Ľudia sú v dnešnej dobe hrozne nevrlí a nedočkaví. Nič nevydržia. Všetko rozvracajú. Kedysi bol poriadok. Aj moja mama musela... a bol poriadok.

TEO: Pani Anna, to sú cudzinci. Tí sú najväčšia hrozba. Ale dal by som ju. Dal.

ANNA: Zavrieť hranice, Teo. Zavrieť a nepustiť! Nikdy! Iba tak sa uchránime. Konečne si v niečom rozumieme!

TEO: PIF-PAF. Rozumieme. Našli sme spoločnú reč a ani sme nemuseli poznať cudzie jazyky.

ANNA: PIF-PAF, Teo.

TEO: Traja jednou radnou. Emócie. Srať na emócie. Na konci... keď to všetko skončí... nikto sa nikdy nedozvie, či ten opravár výťah opravil alebo nie...

KAPITOLA PIATA

STRATY A NÁLEZY

- LENA: Musím dať jesť Rudymu. Je hladný. Vidím, že je hladný, Milan... Miňo... ale nevidím jedlo. Nevidím Rudyho. Hľadám konzervu, alebo mlieko, ale nevidím nič. Kde je kuchyňa? V čom býva mlieko? Rudy sa vozí výtahom? Vozí?
- MILAN: Lena blúdi. Pozorujem ju spoza novín a chcel by som jej pomôcť, ale nepomôžem. Som zlý? Som?
- LENA: Kde je Rudy?
- RUDY: Tu som. Tu predsa som, mama.
- MILAN: Rudy je vonku. Pri výtahu.
- LENA: Starý dedko so starým hlasom. Kedy som sa zobudila pri tomto mužovi? Nie je. Bol tu. Tu je. Niekde. Pri výtahu?
- MILAN: Blúdi. Nepomôžem jej. Nie je tu. Pri výtahu. Tam, kde sme sa stretli... alebo to bol niekto iný?
- RUDY: Mama, daj mi mlieko. Mama, chcem mlieko.
- LENA: Teraz číta noviny. Každé ráno si vezme noviny, otvorí ich a číta. Čo čítaš? Nič tam nie je. Nič. Ale výtah nechodí. Alebo výtah chodí? A kam chodí, ak chodí?
- MILAN: Rudy sa obesil, Lena.
- RUDY: Klame, mama! Nepočúvaj ho. Klame.
- MILAN: Teraz povie, že Rudy sa neobesil. Taká somarina!
- LENA: Rudy sa neobesil. Taká somarina! Takto chcel, aby som to povedala. Viem to. Samozrejme, že to viem. Vždy som to vedela. Iba on si myslí, že to neviem, aj keď to viem. Vezmem si vidličku, pichám do vzduchu, hľadám Rudyho, alebo aspoň to mlieko. Za oknom prešla žena, čo je vlastne muž. Predáva parochne. To pre tých oproti. Rakovina.
- RUDY: To nie je rakovinou.
- MILAN: Žijeme obklopení rakovinou. My. Tu. Na židovskej. Skutočnej židovskej. Preyssovej... voľakedy... S jedinou synagógou v meste. A rakovinou. Nie jedinou v meste. Asi dedičný hriech...
- LENA: Napichnem ju na vidličku a zjem. Bude vo mne rásť, ale mne to nevadí. Je to moja vec. Moja vec, čo napichnem, čo zjem a čo vo

mne bude rásť. Rudy, kde je Rudy, Milan? Miňo, Rudyho hľadám, kde je Rudy? Rudy náš? Kde?

RUDY: Ani sa na mňa nepozrie. Je slepá. Tak ako vždy. Totálne slepá. Ignorantka.

MILAN: Rudy spí. Tu vedľa. Vo výťahu. Povedal som to. Naozaj som to povedal? Klamem. Som zlý? Som?

LENA: Aha. Spí. Áno, spí. Veď, samozrejme. Spí vo výťahu. Ako vždy. Ešte je len sedem. Nevie.

MILAN: Je večer.

RUDY: Je poobede.

LENA: Je ráno! Noviny predsa čítaš ráno, Milan. Každé ráno číta noviny. A ja hľadám Rudyho.

MILAN: Preto je večer. Lebo je ráno. Preto je večer. Lebo. Aha!

RUDY: Nemôžem sa na to pozerať. Som slepý. Kde je výťah? Zavolajte mi výťah.

LENA: Sadnem si na gauč. Chytím drevenú opierku. Také sa dnes už nevyrabajú. Po vojne... po vojne je všetko preč. Preč. Ako Rudy.

RUDY: Mama...

LENA: Teraz sa pozriem na našu knižnicu. Od hora celkom naspod. Mohla by hovoriť. Tam vľavo opierajúc sa o tretiu poličku sme počali našu Elenku. Ešte párkrát sme to skúšali celkom dole v strede pri Dostojevského Idiotovi, ale už to nešlo. Asi dobre. Dobre. Určite dobre. Len Rudy bol... Rudy. Rudy. Kde je Rudy?

RUDY: Idioti.

MILAN: Veru. Bojú za práva cudzích a za svoje nevedia.

RUDY: Idioti.

MILAN: Keby aspoň ten výťah vymenili. Keby aspoň ten výťah chodil tak, ako chodiť má... Protesty, vzbury, boje... vojna... blíž sa vojna.

LENA: ...aj náš Rudy by chodil, ako má. Rudy. Kde je? Možno naozaj spí. Vojna? Tretia? Ale tá už predsa bola... bola? Je? Bude? Aký je deň?

MILAN: Vzdychnem si. Chcem to zadržať, ale nejde mi. Keď sme už starí, všeličo nejde zadržať a nekontrolovateľne vychádza z nášho tela. Vzdychnem si. Zase! Tieto vojny ma už nebavia. Nebaví ma sadať si a vstávať a znova si sadať, aby som musel vstať. Bojujem, čítam. Bojujem. Asi oboje dokopy a naraz. Rudy zdrhol, Lena. Zdrhol, nespí, smrad jeden.

RUDY: Nikdy si ma nemal skutočne rád. Nikdy si nebol môj otec.

LENA: Ako môžeš takto vravieť? Ako môžeš? Môžeš. Môžeš, lebo ty si nikdy necítil to, čo ja, keď sme boli dole pri tom Dostojevskom. Ty si to necítil. Že? Si ako tá rakovina. Ani tá necíti. Zjem ju! Celú!

MILAN: Strana osemnásť – šoubiz. Preskakujem somariny.

RUDY: Aké somariny? To som predsa ja! Daj mi to.

LENA: Daj mi to.

MILAN: Nedám. A naschvál zahodím noviny na zem. Pôjdem preč. Musím. Nevydržím tu. S ňou a s tou jej a ešte aj s Rudym. Prekliaty Rudy. Prekliata vojna. Prekliate mlieko. Líhať si, vstávať, líhať. Výťah funguje?

LENA: Ako to hovoríš, Milan? Taký slovník! Taký slovník a taký starý!

RUDY: Idiot.

LENA: Rudy.

RUDY: Idiot.

LENA: Výťah je pokazený.

MILAN: Kde je ten Dostojevskij?

RUDY: Kde je ten idiot?

MILAN: Pokazený?

LENA: Ide zhora nadol. Je pokazený. Ísť sa má vždy zdola nahor. Stúpať. Nie klesať.

MILAN: Poondiaty výťah.

LENA: Vojna. Rudy je na vojne?

RUDY: Mama...

KAPITOLA ŠIESTA

PÄŤDESIATDEVÄŤ PLUS JEDNA SESTRA

TEO: Veterán tretej svetovej vojny, pomôžte veteránovi, prispejte na jedlo a prikrývky. Alebo okolo mňa prejdite ako včera a predvčerom a ďalšie dni. Lebo nie, ja som vôbec za vás neriskoval svoj mizerný život proti tým, čo sa nás snažili zaplaviť, zničiť, obsadiť, zabiť, rozsekať, smradi jedni. Kde by ste teraz boli bez takých ako ja? Kde? V prdeli... Vravil som to! Odjakživa som to vravel – vystrieľať, nepustiť a hotovo.

Ľavú nohu mi urval granát, v pravej mi furt brní. Poriadne nevidím a v rukách tiež nemám bohvieaký cit. Spávam na schodoch synagógy len pár metrov od domu, v ktorom som vyrástol. V ktorom býva moja sestra so svojim mŕtvym mužom. Občas ju vidím, ako vychádza z tých veľkých hnedých dverí, zhrbená, ale stále tak protivne sebaistá. Rozpráva sa s ním, aj keď je už desať rokov v zemi. Baba šibnutá. V tom sivom kožuchu je jej určite teplejšie ako mne v tejto starej bunde. Nikdy sa pri mne nezastaví. Nikdy. Vie, že som tu, ale ona vždy ide ďalej. Hanbí sa za mňa. Určite sa hanbí. Jej starší brat je bezdomovec. Alkoholik. Troska. Aj som jej písal. Neozvala sa. Prečo by sa ozývala? Vždy bola namyslená. Niečo viac ako všetci ostatní... ako ja...

Prispejte, veteránovi tretej svetovej. Vojna... trvala len dva roky, ale o to ničivejšia bola. Každý sme v nej o niečo a niekoho prišli. Zabil som 54 chlapov, dve ženy a tri deti. Viem to presne. Robil som si zárezy. Najskôr na ľavej ruke, potom na pravej a neskôr na stehne. Nožom, vidličkou,,... čo bolo po ruke. 59 jaziev. 59 zasraných... Všetci sme to vedeli, všetci sme veľmi dobre vedeli k čomu sa schyluje, ale... Ľudia majú úžasnú schopnosť ignorovať očividné. Pokiaľ sa nič reálne nedeje v ich meste, v ich dome, v ich rodine, akoby to vlastne neexistovalo. Vojna neexistovala... až kým nevstúpila do nášho mesta, do nášho domu, do našej rodiny. Nikdy som týmto cudzincom neveril. Nikdy! Čo je moje, je moje... nie je. Už nie.

Dobrý deň, máte nejaké peniaze pre vojnového veterána? Prispejte... mám psa. Slepaňa. Slepaň je slepý. Ako všetci a furt a naveky. Dva roky vojny, dva roky po vojne a všetci už zabudli. Chodia okolo nás ako okolo dávnych kostlivcov, ktorí vlastne nikdy neboli. Ľudia vedia strašne rýchlo zabudnúť. Už sa ich to netýka. No a čo, že bola vojna? No a čo, že sme zabíjali, vraždili

v mene národa, v mene... ich a ich detí? Oni sú tu, oni nie sú mŕtvi! Prečo by sa mali k tomu vracat'? Som rád, že mám Slepaňa a že je slepý.

Nemám, čo jesť. Aspoň gastráče. Máte? Lena mala všetko. Vždy mala všetko. Odmalička mala všetko. Ona nemusela bojovať. Ona nemusela byť tou zlou, tou, ktorú vydedia. Dostala byť všetko. Lena sa nemala narodiť. Nemala. Vzala mi to, čo malo byť moje. Privolala výťah, nastúpila a už nikdy mi nedovolila doňho vstúpiť. Lena je cudzinec. Cudzinec v mojej vlastnej rodine. Otec bol slepý. Slepý ako môj pes. Celý svoj život mu to nedošlo, že Lena vôbec nemá kožu ako my dvaja. Že Lena má ten nos, ruský nos. Musím ju zabiť. Musím.

Slečinka, drobné by neboli, pre veterána? Občas ju prenasledujem. Keď ide tým pomalým krokom starej ženy s taškou v ruke, prenasledujem ju. Plížim sa za ňou a čakám... čakám či moje ruky dostanú potrebnú silu, aby ju zabili. Nikto by sa to nedozvedel. Tu na tejto ulici je večer pokoj, ticho, nikde nikto. A Lena už nie je to malé dievčatko, ktoré mama aj otec ochraňujú akoby bola z porcelánu. Ani to mladé dievča, ktoré nabúcha nejaký idiot a ona potrebuje nutne všetku pomoc, starostlivosť a opateru. Ani tá matka rodiny, ktorá to vždy má také ťažké. Také ťažké, Teo. Musíš to chápať. Musíš chápať Teo, že tvoja malá sestra potrebuje našu pomoc. Naše peniaze. Našu pozornosť. Naše... všetko. A ja? Čo doriti ja, matka?

Drobné pre veterána? Drobné? Zostrel'ovali nás. Atakovali. Spočiatku to vyzeralo beznádejne. Vtedy bolo lepšie byť zastrelený na fronte ako zajatý. Vtedy... na začiatku sme chceli všetci zdochnúť. So zajatcami robili zverské kusy. Sťahovali im kožu. Odrezávali uši, hyzdili tvár, lámali ruky i nohy. Ženy znásilňovali, týrali, mučili. Nenávideli nás. Ja som ich nenávidel tiež, ale... oni nás naozaj nenávideli. Nikdy som nevidel toľko temnoty ako v ich očiach. Peniaze pre vojnového veterána a jeho psa? Na jedlo? Na deky? Máte? Majú. Nedajú. Lenu nenávidím. Tak ako oni. Z nepriateľa sa stáva priateľ a z priateľa nepriateľ.

Vychádza. Zastala, napráva si rukavice, hodvábnu šatku. Obzerá sa... len doprava, je tu jednosmerka, je to logické. Vždy bola opatrná. Príšerne opatrná. Aj ten jej Rudy... bol len výnimkou potvrdzujúcou jej opatrnosť. Prechádza, trošku neisto, v ľavej ruke kabelka. Pozdraví ju muž v bielom plášti. Pozná ju. Lieči ju. Umiera? Zachytí sa manželovej ruky, tej mŕtvej manželovej ruky. Otáča sa. Vidí ma. Na sekundu. Potom späť. Hore schodmi.

Lena je slepá. Slepá ako môj otec a môj pes. Ako väčšina. Prečo musím akurát ja vidieť?

60. O chvíľu bude 60. Ďakujem, nemáte za čo. Nožík, potrebujem nožík. Vojna neskončila. Vojna nikdy neskončí, pokiaľ budú žiť zvery... ľudia.

KAPITOLA SIEDMA

SLOVENSKÁ DOKONALOSŤ

LENA: Manžel. Milan. 13 rokov spolu. Bože. Dve deti. Chlapec Rudy, dievča Elenka. Na raňajky Nutella s vianočkou. Zas. Džús. Pomarančový. Stopercentná šťava. Zas. Biele zuby, modré kachličky v kúpeľni, nová plávajúca podlaha. Chcela som to. Mám to. Rudy, raňajky sú najdôležitejšia časť dňa! Jedz. Ako dlho ešte?

MILAN: Manželka. Lena. 13 rokov spolu. Dve deti. Chlapec a dievča. Chcel som aspoň dvoch chlapcov, ale zvykol som si aj na dievča. Elenka je zlatá. Iba to meno som Lene nemal dovoliť. Elenka Slaninová... no ja neviem, z tej asi nebude prezidentka republiky. Na raňajky Nutella s vianočkou. Zas. Po ceste si kúpim bagetu. Zas. Džús. S vodkou. Zas. Z druhého šuflíka tajne vyberiem ploskačku tak, aby to nevidela Lena. Nie som závislý, nepotrebujem to. Chutí mi to. Som vlastne labužník. Vychutnávam si život už od rána. Klamem samého seba? To je zúfalé. Som zúfalý a patetický. Ako toto tu. Pijem, lebo... proste... lebo.. už sa nevozíme výťahom. Pachtíme sa po schodoch ako spotení starí tučniaci.

Biele zuby, ktorých pravidelné bielenie v súkromnej ambulancii zubnej hygieničky stojí celý majetok, modré kachličky v kúpeľni, ktoré stoja ešte viac, ako celý ten majetok a nová plávajúca podlaha, ktorá naozaj nemusela byť, keď celá práca ide do sračiek. Lena to nevie. Lena to nesmie vedieť. Jedz poriadne, kto sa má na to pozerat', Rudy? Rudolf Slanina – nie je môj, ale meno má moje. Takže je môj. Asi. Chcel som ho? Už ani neviem... boli dvaja v jednom balení. Akcia. Nezaváhal som. Mohol som...

RUDY: Fotrovci. Akože dve dospelé individuality, ktoré sa za čudných okolností stretli a spojili. Vraj vo výťahu. Muž a žena. Milan a Lena. Bohovské mená, ty kokos! Jak dychovkový duet. Nie nutne k ich spojeniu muselo prísť. Foter je nevlastný, ten vlastný o mne nevie. Ja o ňom hej. Mama mu to nepovedala. Nikdy. Bol som sa za ním pozrieť, nespoznal ma. Všetak o mne nevie, jasné, že ma nemohol spoznať. Som celkom ako mama. Tmavý. Smejú sa mi.

Bolo skôr vajce alebo sliepka?

Na raňajky mama vezme z chladničky Nutellu a k tomu vianočku. Zas. Každé ráno to isté. Nemám rád vianočku a Nutellu tiež

dvakrát nemusím. V škole si kúpim bagetu. Zas. Vezmem prachy fotrovi, nevšímne si to. Džús. Bez vodky. Pomarančový. Zas. Viem to, oco. Nemusíš sa tváriť, nie som slepý. Stopercentná šťava aj s dužinou. Fuj. Mám štrnásť rokov, už rok pijem kávu z automatu, normálka. Som veľký, mama. Nerob zo mňa fagana. Seriem na biele zuby, modré kachličky aj na novú plávajúcu podlahu. Keby sme šli radšej na dovolenku! Ale to by sa nemohli nenávidieť, že... Šak jem, ježiš! Dajte mi pokoj.

- ELENKA: Rodičia. Brat. Mám ich rada. Všetci sú hrozne veľkí. Majú veľké telá, veľké hlavy, veľké ruky aj veľké oči. Všetko vidia, všade bolí a preto sa tak hádajú. Ja im nerozumiem, ale nevádi mi to. Mám rada Nutellu, páčia sa mi biele zuby, aj modré kachličky v kúpeľni a myslím, že je super, ak máme novú plávajúcu podlahu, aspoň sa konečne naučím plávať kraula. Musím poraziť Kláru na plaveckom! Rudy, má frajerku. Videla som ich vo výťahu. Cucmali sa.
- RUDY: Elena je idiotka. Má sedem rokov a napriek tomu je totálna idiotka. Idiotka. Totálna idiotka! Lepšie mi bolo bez nej. Tiež neviem, načo si robili ďalšie decko...
- LENA: Tak sa nerozpráva, Rudy! Lezú mi na nervy. Bože, ako mi lezú na nervy!
- MILAN: Frajerku? Dokonalosť. Pozriem na ňu. Nie som dokonalý ako ona. Bezchybný. Napijem sa. Dobré mi je. Aspoň na tú jednu sekundu, keď preglgnem. Má to význam. Kvôli tej sekunde, má.
- LENA: Nikto z nás nie je dokonalý. Nepozeraj tak na mňa. Vyčítaš mi to? Vyčíta. Samozrejme, že áno. Môžem však ja za to? Sakra... lezieš mi na nervy. Prečo piješ? Ha?
- ELENKA: Princezná Leia zo Star Wars je dokonalá!
- RUDY: Idem. Vypadnúť. Rýchlo vypadnúť. Postavím sa, oco ma zadrží. Oči ma už od rána akési podliate. Nevidí sa? Nevidíš to? Mama, ty si taká slepá! Taká... ignorantka.
- LENA: Sú rovnakí. Obaja. Ty máš frajerku? Vidím to, Miňo. Všetko. Nepoviem. Nič. Zas. Celý život mlčím, lebo... dofrasa, je to môj život! Dajte mi pokoj! Nie som preto ignorantka...
- RUDY: Buď ticho. Hlavne nič nepovedz. Zas.
- MILAN: Mlčí. Moja taktika. Nepoviem. Nič. Zas.
- LENA: Rudy, niečo som sa pýtala. Ako zostarol za posledné dva roky. Prečo piješ, Milan? Pijem hádam ja? Tiež tu žijem, tiež si tým prechádzam, tiež mám permanentný pocit, že vybuchnem, lebo ďalej to už neznesiem – a napriek tomu – pijem hádam? Ignorant.

ELENKA: Princezná Leia je super. Ona je fakt super. Tá Rudyho frajerka sa podobala na princeznú Leiu, mami.

LENA: Čo? Vôbec tej malej nerozumiem. Nikdy som jej nerozumela. Pohľadím ju. Záchrana manželstva, opierajúc sa o tretiu poličku v knižnici. Nevyšla. Ale áno, Eli. Jedz, prosím ťa. A daj pokoj. Aspoň na chvíľu. Aspoň na chvíľu mi dajte všetci pokoj. Chcem byť sama sebou! Aspoň na chvíľu chcem byť sama sebou!!!

RUDY: Idiotka! Totálna idiotka! Nie som už malý fagan, aby sa ku mne takto správali. Vytrhnem sa ocovi a zdrhám do chodby.

LENA: Som z nich tak unavená. Prečo som tu? Prečo som matka? Prečo som manželka? Chcem zmiznúť. Chcem, aby zmizli. Občas si predstavujem, ako všetci vybuchujú, ich časti tiel sa vznášajú vzduchom a pomaly padajú na zem. Zmiznú napríklad... pri bombovom atentáte v metre. Bratislava nemá metro, ale to je fuk. Občas chcem, aby neboli. Občas aj ja nemám chuť byť dokonalou. Takéto správanie nebudem tolerovať! To si celý ty. Posratá dokonalosť.

ELENKA: Maminka voľakedy bola ako princezná Leia. Teraz už nie je ako princezná Leia. Teraz je príliš...

MILAN: Dokonalo dokonalá. Ešte aj hlas má dokonalý. Perfektné! Všetko je perfektné! Keby tak zmizla.

LENA: Zmizni. Nikam nechod!

RUDY: Tresknem dverami. Dostanem zaracha. Zas. No a čo?! Utekám dole schodmi. Výťah nechodí. Pokazili sme ho s frajerkou. Sorry.

ELENKA: Rudy odišiel. Nebojuje. Nemá rád Star wars ako ja. Nebojuje. On je veľký. Preto nebojuje. Veľkí nebojújú. Veľkí sa len hádajú, pozerajú a všetko vedia. Rudy je blbý.

LENA: Elenka, tak nehovor. Postavím sa, pozriem na vchodové dvere. Neznáša ma? Nechcela som ho. Nechcela som ich. Ani jedného.

MILAN: Neznáša nás. Definitívne. Dokonalosť. Všade samá dokonalosť.

LENA: Nechcem byť dokonalá! Prečo mi to robíš, Milan?

ELENKA: Chcem byť Princeznou Leiou!

MILAN: Aspoň na sekundu. Kvôli nej to má zmysel. Zas.

KAPITOLA ÔSMA

LIST OTCOVI

RUDY: Otec, nikdy som ťa osobne nespoznal, asi preto ti píšem. Zrejme budeš prekvapený, poďakuj sa mame. Ona si to takto vymyslela. Tak to tak muselo byť. Ignorantka.

Mám všetko, nič od teba nepotrebujem. Som úspešný, som slávny, som bohatý, mám ženu, tri deti. Žijem vo veľkom dome, s veľkým autom, jedným menším a dvoma fenkami. Aj akvárko som si kúpil. Dvojmetrové. Dostal som desaťkrát po sebe ocenenie osobnosť televíznej obrazovky a na ulici sa bežne fotím so svojimi priaznivcami. Milujú ma! Áno, milujú!

Chcem, aby si to povedal mame ty. Preto píšem tebe a nikomu inému. Chcem, aby si ty bol ten, ktorý za ňou príde a oznámi jej tú... správu. Urobíš to pre mňa, otec? Urobíš pre mňa aspoň túto jedinú vec v živote? Zaslúži si to.

Srať na to.

Mám rakovinu.

Rudy

KAPITOLA DEVIATA

SEDÍ MUCHA NA STENE...

- MUCHA: Sadnem si. Na chvíľu. Už som unavená. Prelietala som dnes celý byt. Hore dole. Niekoľkokrát. Na skriniach majú prach. Nikto tam nedočiahne alebo nechce dočiahnuť. Čas sa spomalil. Krivká. Vlečie sa. Ide proti ním. Ona má astmu, on alergie. Nedivím sa. Ja to vidím. Ja vidím všetko. Niekoľkonásobne. Humus. Aj cítim. Smrady mám najradšej. Smradov neznášam. On je smrad. Vonia. Viem, čo je zač. Každý, kto takto vonia, sa prezrádza. Zakrýva niečo. Skrýva. Prekrýva. A zároveň ho to odkrýva. Sadnem si na chvíľu na tú jeho nagélovanú hlavu. Sedím, keby som mohla grcať, dogrcám sa. Ale som len mucha. Mucha negrcá. Mucha iba sadá na grcky. Keď tak to. Sadám.
- CHLP: Čakám, kedy ma nechtiac oholí. Jeden bezvýznamný chlp. Chlp na ruke. Predstavujem si, ako žiletka prejde po mojom konci, nemilosrdne ma odsekne a ja voľným pádom klesnem k chladnej zemi. Chcem, aby sa to stalo. Túžim po tom. Zabi ma! Kričím, zabi ma! Už toľko rokov.
- ŠKVRNA: Odstrániť. Ponechať. Čakať. Nejde dole. Ach, toto budeme musieť premaľovať. Nemáme farby. Farby sú drahé. Nechajme to tak. Nikto si to nevšimne. Nikto si ma nevšimne. Som v strede steny, v strede veľkej bielej steny, jedna malá červená škvrna a aj tak si ma nikto nevšimne. Dôkaz. Najdôležitejšia súčasť jej usvedčenia. A oni nič. Matka.
- ALEXANDER: Keď vyjde zo sprchy, poviem jej to. Krúžim prsteňom, som nervózný. Anna to vie. Je to zlé. Je to veľmi zlé. Dúfam, že nás tu nenájde. Doriti.
- Musel som vybehnúť tie prekliate schody. Výťah nechodí. Potím sa. Ona si to nevšimne. Keby si aj všimla, je to jedno.
- CHLP: Tí na pravej strane to majú ľahšie. Tam už sa občas stalo, čo by sa aspoň raz mohlo stať tu. Ale tu nič. Som pripútaný. Uväznený. Najhorší pocit. Nemôcť uniknúť...
- ALEXANDER: Postavím sa, prejdem k oknu. Začalo snežiť, doriti, dúfam, že mi nejaký idiot netreskne do môjho miláčika, do môjho Meďáčika. Cépéčkar sa nasťahoval na dvojku. S tou svojou škodovečkou radšej mohol ostať doma niekde v prdeli na východe. Chlap bez

poriadneho auta, nie je chlap. Nie je nič. Nie je. Ja som! Kde toľko trčí? Musí vypadnúť skôr ako... Róza!

RÓZA: Si, Saša. Samozrejme, že si. Pridržím si uterák, skôr je to reflex ako zámer. Všimne si to. Zlatko. Hovorím mu. Hovorím mu to rusky. Je Rus. Teraz ku mne pristúpi, usmeje sa, chytí ma... rusky. Je Rus. Potrebujem ho. Tak veľmi ťa potrebujem. Vždy sa teším na naše spoločné chvíle.

ŠKVRNA: Ľudia nechcú vidieť to, čo je viditeľné. Naučili sa tak veľmi hľadať to, čo vidieť nie je, až zabudli veriť tomu, čo je priamo pred nimi. Som malá, ale viditeľná. Krvavo červená. Krvavo.

MUCHA: Sadnem si na škvrnu. Aká si?

ŠKRVNA: Červená. Krvavo červená!

MUCHA: Červená. Aká je to červená?

ŠKVRNA: Krvavá. Ako krv. Krv matky.

ALEXANDER: Chcem ňou zatriať. Chcem byť zlý, aby utiekla, aby zmizla, aby ma už nikdy viac nechcela vidieť. Prečo ma provokuje? Voniaš, Róza. Voniaš, príšerne, voniaš. Prečo tak voniaš? Prečo to tak sťažuješ? Prečo vždy všetko komplikuješ? Nevidíš, že to robím pre nás? Pre... Zbláznim sa z toho, Rózi.

RÓZA: Bola som v sprche. Tečie len vlažná. Menia potrubie. Vie to? Menia potrubie. Ropa prúdi z Ruska, nie? Prúdi? Bolí ma celé telo, ale to nič... to nič, Saša. Som rada, že sme spolu. Že sme konečne spolu. Už môžeme. Deti sú veľké... už môžeme. Lena bude rada.

ALEXANDER: Musíme prestať. Prepáč. Anna... Anna by to bezomňa nedokázala. Musíme...

CHLP: Na ľavej ruke nosí hodinky, veľmi ťažké, veľmi veľké. Vytvárajú bezpečie v strede vojnovnej oblasti pre mňa a mojich bratrancov. Paradox. Koľký paradox. Občas mám pocit, že už-už by ma mohol tými veľmi ťažkými a veľmi veľkými hodinkami vyškľbnúť, ale ono sa to nikdy nepodarí... Ale raz... To sme šli výťahom, sa oprel o stenu, zakvačil som sa do takej malej, celkom maličkej medzierky. Vyzeralo to nádejne. Stačilo tak málo. A mohol som byť konečne... voľný? Mŕtvy? Asi je to jedno... vyslobodenie.

ALEXANDER: Prečo tak voniaš, Róza? Mám z nej alergiu. Som na ňu alergický! Ale predsa sa ona musí vrátiť a ty odísť. Hneď teraz. Poviem ti to. Poviem jej to. Poviem! Anna...

MUCHA: Ako vznikne krvavo červená škvrna?

RÓZA: Mydlo. Je aromatické. Šalvia. Priviezol si z východu. Pod' ku mne. Prosím.

ŠKVRNA: Zaschla som. Vyschla. A predsa žijem. Som tu.

CHLP: Som tu. Veď to je na tom to strašné. Nechcem byť!

RÓZA: Snažím sa ho objasť, odtiahne sa, cítim jeho pot. Aj ten mi vonia. Potrebujem ťa. Bez teba tu neprežijem. Len ty a ja, Saša.

ALEXANDER: Rózi, prosím. Musím jej to povedať. Poviem ti to. Poviem.

ŠKRVNA: Sedí mucha na stene... na stene... na stene...

MUCHA: Nesesím.

CHLP: Lietaš. Nerastieš.

RÓZA: Spadol mi uterák. Som nahá. Uvedomujem si svoju nahotu, nezahanbuje ma.

ŠKRVA: Sedííí... a spííí... sedí a buvinká... potvorka malinkááá...

MUCHA: Prestaň!

ALEXANDER: Prestaň!

CHLP: Neznášam ťa!

ŠKVRNA: Sedí mucha na stene... na stene...

MUCHA: A nikto ju nevidí. Iba ona vidí všetko.

ŠKVRNA: Krvavo červená... ako krv. Krv matky.

CHLP: Ako malá ruská zástava na tých hodinkách... v tom bezpečí v strede vojnovnej oblasti.

MUCHA: Výstrel.

ŠKVRNA: Zväčšujem sa... rastiem.

ALEXANDER: Je nahá. Celkom nahá. Na zemi. Umiera.

RÓZA: Som tu. Saša, som tu.

ALEXANDER: Nie je. Je...

ŠKVRNA: Som veľká... veľká...

ALEXANDER: Nehybná... celkom nehybná.

ŠKVRNA: ...rozlievam sa po celých vřzgajúcich parketách. Som! Viditeľná! Som tu! Už ma neprehliadnete. Neprehliadnete...

MUCHA: Sedí... a... spí...

ALEXANDER: Suterén. Tma. Neónka bliká. Zhasla. Kabína je prázdna.

RÓZA: Saša! Som tu!

ANNA: Nechcela som. To som nechcela. Mama, prečo si ma chcela opustiť?

ALEXANDER: Okno. Záhon ruží.

RÓZA: Saša! Nie!

ANNA: Musela som... musela. Vo vojne vyhrá vždy len jeden. Som vinná. Vinná. Môj svätý manžel... môj takmer svätý manžel.

CHLP: Cítim ako mi osteň na ružiach pretne tepnu. Krváčam, padám, som... slobodný. Žijem? Žijeme?

KONIEC